

Anliggende, det er offentlige Anliggende, som vi har Krav paa at blive bekendt med. Jeg beder derfor Statsministeren om ved Lejlighed at sige os, hvad han mener om det Punkt i den konservative Dagsorden. Udelukker det, at de Oplysninger gives, som vi nu mangler, f. Eks. om, hvem det var, der hørte til Inderkredsen, Ballins Vennekreds, hvem det var, der fik disse Gaver af Naadesekretariatet, som det kaldes? Udelukkes det ved den konservative Dagsorden, at Oplysninger af den Art bliver givet i samme Udstrækning, som Oplysninger er givet om talrige andre Personer, der er blevet draget frem ved denne Beretning?

Ministeren har ikke svaret paa et Spørgsmaal, jeg har fremsat om, hvorvidt der med Hensyn til vor økonomiske Situation paatænkes Foranstaltninger imod den Kapitalflugt, som ogsaa Ministeren erkendte var begyndt, den Kapitalflugt, som i de sidste Dage har taget en overmaade stærk Fart. Jeg gaar ud fra, at Finansministeren maa være fuldt vidende om, i hvilken Grad dette er Tilfældet, og jeg forbauses derfor over, at der intet som helst synes planlagt eller iværksat til Modvirkning af den landsskadelige Adfærd, som denne Kapitalflugt er.

Ej heller gav Ministeren nogen nærmere Forklaring overfor det Spørgsmaal, jeg stillede, om den Kreditindskrænkning, som Ministeren med faa Ord havde bebudet i en tidligere Tale. Jeg synes, det er overmaade ønskeligt at faa at vide, af hvilken Karakter denne Kreditindskrænkning skal være, og om det er rigtigt, hvad man maatte opfatte af Ministerens tidligere Tale, at man agter at overdrage Bankverdenen alene at administrere denne Kreditindskrænkning. I saa Fald frygter jeg i høj Grad for, at denne Kreditindskrænkning vil have skadelige Følger for Samfundet, og det forekommer mig nyttigt og nødvendigt, at vi fra Ministerens Side faar Rede paa, af hvad Art denne Foranstaltning skal være, hvis man da ikke skal nødes til at sige, at intet Svar jo ogsaa er en Slags Svar.

Hvad agter man i det hele taget under de Valutaforhold, som jo er i stadig Udvikling, at foretage sig? Et æret Medlem, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, har i Dag beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Jeg har berørt det for en Uges Tid siden, Stats- og Finansministeren fandt ikke Anledning til at opholde sig ved den Slags — det er vel Smaating i Sammenligning med Ministrenes Forhold til Landmandsbanken og den Slags. Der foretages tilsyneladende

intet i Anledning af det stadige Fald af Kronen, og jeg ser i Regeringens Hovedorgan i Dag, at det hedder, at man skal bare lade Kronen være i Ro. Hvis det er Ministeriets Program, saa ser det godt ud for det danske Samfund, saa vil Udviklingen i de følgende Par Maaneder, som Ministeriet har tilbage af sin Levetid, kunne komme i ret nær Tilslutning til de Forhold, der har eksisteret i vort sydlige Naboland. Vi er, som jeg sagde forleden, ude paa ganske den samme Vej, og hvis man fortsætter som nu, eller, rettere, hvis man fortsat intet foretager sig, vil Udviklingen vel efterhaanden bevæge sig hen til det samme Punkt, som vi har set andre Lande være nede paa.

Jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at han overfor Valutakrisen havde det gode Raad, at Lønnen for offentlige Tjenestemænd skulde nedsættes. Jeg synes, det er en temmelig tarvelig Trøst. Og foruden dette forstod jeg, at han ogsaa mente eller ventede, at den Forhøjelse af Tolden, som er udtrykt i det konservative Forslag, var Vejen. Jeg frygter imidlertid for, at det vil gaa med saadanne yderligere Forhøjelser af Tolden paa samme Maade, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard selv skildrede, at det var gaaet med de hidtil gennemførte høje Toldskatter, at de blot gav flere Penge i Statskassen, men ikke virkede til Fremme af det Formaal, man sagde, at de tilsigtede. Men jeg beder altsaa Ministeriet gennem Statsministeren give et lille Indblik i, om det er Meningen at foretage noget, eller om det virkelige er Meningen at gøre, hvad Regeringsorganet i Dag fastslaar som Programmet: at lade Kronen være i Ro, denne Ro, som jo uvægerlig fører til en stadig større og større Odelæggelse.

Efter Statsministeren gjorde Udenrigsministeren forleden forskellige Bemærkninger og bragte ved nogle af disse i Erindring den sørgelige Rolle, som visse Folk, der stod for Retten for nogen Tid siden, spillede, da de ganske havde tabt Hukommelsen om forskellige af de vigtige Forhold; de havde været i Berøring med i Samlivet med Landmandsbanken og Etatsraad Glückstadt. Det synes i det hele taget at være en Svaghed hos Overklassen, at den har saa let ved at tabe Hukommelsen. Det gælder saaledes Admiral Richelieu og Direktør Prior. De var i høj Grad uden Hukommelse, da de kom for Retssskranken og skulde give Forklaring om, hvad de havde medvirket til. Da vi nu hørte Udenrigsministeren, havde han — maa man med Sorg melde — paa visse Punkter ogsaa en overmaade svag Hukommelse. Imidlertid,